

صلات کبیر

هُوَ الْمُنْزِلُ الْعَفْوُ الرَّحِيمُ

اوست نازل کننده بخشاینده مهربان

لِلْمُصَلِّي أَنْ يَتَّوَمَّ مُقْبِلًا إِلَى اللَّهِ

بر نمازگزار لازم است که رو بسوی خدا (رو به قبله) برخیزد

وَ إِذَا قَامَ وَ اسْتَقَرَّ فِي مَقَامِهِ يَنْظُرُ إِلَى الْيَمِينِ وَ الشِّمَالِ

و چون در جایگاه خود ایستاد و آرام گرفت، به چپ و راست بنگرد؛

مَنْ يَنْتَظِرُ رَحْمَةَ رَبِّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

همچون کسیکه رحمت خدای مهربانش را انتظار می کشد.

(پس در حال ایستاده رو به قبله بگوید:)

ثُمَّ يَقُولُ:

يَا إِلَهَ الْأَسْمَاءِ وَ فَاطِرَ السَّمَاءِ

أَسْأَلُكَ بِمَطَالِعِ غَيْبِكَ الْعَلِيِّ الْأَبْهَى

بِأَنْ تَجْعَلَ صَلَاتِي نَارًا لِتُحْرِقَ حُجْبَاتِي الَّتِي مَنَعَتْنِي

عَنْ مُشَاهَدَةِ جَمَالِكَ وَ نُورًا يَدُلُّنِي إِلَى بَحْرِ وَصَالِكَ *

ای آفریننده اسم ها و ای ایجادگر آسمان (دین و دنیا)! از تو می طلبم و

سوگندت می دهم به جایگاههای طلوع شمس حقایق غیبی بلند مرتبه و باشکوه

ات، که نماز مرا چون آتشی کنی، تا پرده‌هایی را که مرا از مشاهده جمالت منع

می کند، بسوزاند؛ و چنان نوری فرمایی که مرا به دریای وصال رهنمون شود.

ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلتُّقَاتِ لِلَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَيَقُولُ: (پس در قنوت به درگاه خدا بگوید:)

يا مَقْصُودَ الْعَالَمِ وَ مَحْبُوبَ الْأُمَّمِ،
تَرَانِي مُقْبِلًا إِلَيْكَ مُنْقَطِعًا عَمَّا سِوَاكَ،
مُتَمَسِّكًا بِحَبْلِكَ الَّذِي بِحَرَكَتِهِ تَحَرَّكَتِ الْمُمْكِنَاتُ *

ای مقصود عالمیان و محبوب همه امت ها! می بینی مرا در حالی که رو کرده ام
به سویت، منقطع از هر چه جز تو، و متمسک به ریسمان (میثاقت) - که با حرکت
او، همه موجودات به جنبش افتاده اند.*

أَيُّ رَبِّ أَنَا عَبْدُكَ وَ ابْنُ عَبْدِكَ * أَكُونُ حَاضِرًا قَائِمًا بَيْنَ
أَيَادِي مَشِيَّتِكَ وَ إِرَادَتِكَ وَ مَا أُرِيدُ إِلَّا رِضَاكَ * أَسْأَلُكَ
بِبحْرِ رَحْمَتِكَ وَ شَمْسِ فَضْلِكَ، بِأَنْ تَفْعَلَ بِعَبْدِكَ مَا
تُحِبُّ وَ تَرْضَى * وَ عِزَّتِكَ الْمُقَدَّسَةِ عَنِ الذِّكْرِ وَ الثَّنَاءِ، كُلُّ
مَا يَظْهَرُ مِنْ عِنْدِكَ هُوَ مَقْصُودُ قَلْبِي وَ مَحْبُوبُ فُؤَادِي *

ای پروردگار من! من بندهی تو و زادهی بنده تو هستم. در مقابل دستان قدرت
مشیت و اراده ات، به حضور ایستاده ام و چیزی نمی خواهم جز رضای تو * از تو
می خواهم و تو را قسم می دهم به دریای رحمت و آفتابِ فضل، تا هر آنچه را
بدان خشنودی، برای بنده ات روا بداری * قسم به عزت - که در ذکر و ثناء
نمیگنجد - هر چه از نزد تو ظاهر شود، مقصود قلب و محبوب فؤاد من است *

إِلَهِ إِلَهِ لَا تَنْظُرُ إِلَى آمَالِي وَ أَعْمَالِي، بَلْ إِلَى إِرَادَتِكَ الَّتِي
أَحَاطَتْ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ * وَ اسْمِكَ الْأَعْظَمِ يَا مَالِكَ
الْأُمَّمِ، مَا أَرَدْتُ إِلَّا مَا أَرَدْتَهُ وَ لَا أُحِبُّ إِلَّا مَا تُحِبُّ *

خدایا خدایا! به آرزوها و اعمالِ (بد) من منگر! بلکه به اراده خود نظر فرما - که
همه آسمانها و زمین را احاطه نموده - * قسم به اسم اعظمت ای مالک امته!
چیزی نخواهم، جز آنچه تو خواهی و دوست ندارم جز آنچه تو دوست داری *

ثُمَّ يَسْجُدُ وَيَقُولُ:

(آنگاه به سجده رود و بگوید:)

سُبْحَانَكَ مِنْ أَنْ تُوصَفَ بِوَصْفِ مَا سِوَاكَ،
أَوْ تُعْرَفَ بِعِرْفَانِ دُونِكَ *

تو پاک و مقدسی از آنکه وصف شوی به توصیفِ هرچه جز خودت،
یا شناخته شوی به معرفتِ هرکس به غیرِ نفسِ مقدست *

ثُمَّ يَقُومُ وَيَقُولُ:

(آنگاه بایستد و بگوید:)

أَيُّ رَبِّ فَاجْعَلْ صَلَاتِي كَوَثْرَ الْحَيَوَانِ ، لِيَبْقَى بِهِ ذَاتِي
بِدَوَامِ سَلْطَنَتِكَ وَ يَذْكُرَكَ فِي كُلِّ عَالَمٍ مِنْ عَوَالِمِكَ *

ای پروردگار من! نمازم را سرچشمه آب زندگانی کن! تا وجود من به دوام
سلطنت تو بقاء یابد و تو را در هر عالمی از عوالم ات ذکر نماید *

ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلتُّنُوتِ مَرَّةً أُخْرَى وَيَقُولُ: (دوباره دستها را به قنوت بالا برده و بگوید:)

يَا مَنْ فِي فِرَاقِكَ ذَابَتِ الْقُلُوبُ وَ الْأَكْبَادُ ، وَ بِنَارِ حُبِّكَ
إِشْتَعَلَ مَنْ فِي الْبِلَادِ ، أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الَّذِي بِهِ سَخَّرْتَ
الْآفَاقَ ، بِأَنْ لَا تَمْنَعَنِي عَمَّا عِنْدَكَ يَا مَالِكَ الرَّقَابِ *

ای آنکه قلبها و جگرها از دوری ات بگداخت، و اهل زمین از آتش عشقت مشتعل شدند، از تو میطلبم و سوگندت میدهم به آن اسمت - که همه عالم را به آن اسم تسخیر فرمودی - مرا از آنچه نزدت هست محروم نکنی، ای مالک بندگان!

أَيُّ رَبِّ تَرَى الْغَرِيبَ سَرَعَ إِلَى وَطْنِهِ الْأَعْلَى ، ظِلٌّ قِبَابِ
عَظَمَتِكَ وَ جِوَارِ رَحْمَتِكَ ، وَ الْعَاصِيِ قَصْدَ بَحْرٍ غُفْرَانِكَ
وَ الدَّلِيلِ بِسَاطِ عِزِّكَ وَ الْفَقِيرِ أَفُقَ غَنَائِكَ * لَكَ الْأَمْرُ
فِي مَا تَشَاءُ * أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ الْمَحْمُودُ فِي فِعْلِكَ وَ
الْمُطَاعُ فِي حُكْمِكَ وَ الْمُخْتَارُ فِي أَمْرِكَ *

ای پروردگار من! غربت زده ای را می نگری که در سایه گنبدهای عظمت و جوار مهربانی ات، بسوی وطن اعلائی خود شتافته، و گنهکاری که قصد دریای آمرزشت نموده. و ذلیلی که به بساط عزتت (رو کرده)، و فقیری که به درگاه بی نیازی ات (آمده) * مشیت تو در هر امری جاریست * شهادت میدهم که در فعل خود، ستوده ای؛ و در فرمانت، فرمانروایی؛ و در امرت صاحب اختیاری *

ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ وَيُكَبِّرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ ثُمَّ يَنْحَنِي لِلرُّكُوعِ لِلَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَيَقُولُ:

(پس ۳ بار دستها را بالا برده و «الله اُبهی» بگوید. آنگاه به رکوع رود و بگوید)

**يَا إِلَهِي تَرَى رُوحِي مُهْتَزًّا فِي جَوَارِحِي وَ أَرْكَانِي، شَوْقًا
لِعِبَادَتِكَ وَ شَغَفًا لِذِكْرِكَ وَ ثَنَائِكَ، وَ يَشْهَدُ بِمَا شَهِدَ بِهِ
لِسَانُ أَمْرِكَ فِي مَلَكُوتِ بَيَانِكَ وَ جَبْرُوتِ عِلْمِكَ ***

خدایا! می بینی روحم را که به اهتزاز درآمده در میان اعضاء و ارکان وجودم، از شدت شوق بندگی ات و عشق به ذکر و ثنایت؛ و گواهی می دهد به آنچه گواهی

داد لسان امرت، در ملکوت سخنان روشنیت و جبروت دانشت *

**أَيُّ رَبِّ أَحَبُّ أَنْ أَسْأَلَكَ فِي هَذَا الْمَقَامِ كُلِّ مَا عِنْدَكَ،
لِلْإِثْبَاتِ فَقْرِي وَ إِعْلَاءِ عَطَائِكَ وَ غَنَائِكَ، وَ إِظْهَارِ عَجْزِي
وَ إِبْرَازِ قُدْرَتِكَ وَ اِقْتِدَارِكَ ***

ای پروردگار من! دوست دارم که در این جایگاه (بندگی)، هر آنچه را نزد توست، از تو طلب کنم، برای اثبات فقر خود و بزرگداشت بخشش و بی نیازی تو، و اظهار

ناتوانی خود و آشکار نمودن توانایی و اقتدار تو *

ثُمَّ يَقُومُ وَيَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلتَّنَوُّتِ مَرَّةً بَعْدَ أُخْرَى وَيَقُولُ: (پس باز قنوت گرفته و بگوید:)

**لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْوَهَّابُ *
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْحَكِيمُ فِي الْمَبْدَءِ وَ الْمَآبِ ***

نیست خدایی جز تو، که پیروز و بسیار بخشنده ای *

نیست معبودی جز تو که در هر ابتدا و انتهای، حاکم مطلق هستی *

إِلَهِي إِلَهِي! عَفُوكَ شَجَّعَنِي وَرَحْمَتِكَ قَوَّتَنِي ،
وَ نِدَاؤُكَ أَيْقَظَنِي وَ فَضْلُكَ أَقَامَنِي وَ هَدَانِي إِلَيْكَ ،
وَ إِلَّا مَا لِي وَ شَأْنِي لِأَقُومَ لَدَى بَابِ مَدِينِ قُرْبِكَ ،
أَوْ أَتَوَجَّهَ إِلَى الْأَنْوَارِ الْمُشْرِقَةِ مِنْ أَفْقِ سَمَاءِ إِرَادَتِكَ *

خدایا خدایا! عفو تو مرا شجاعت و جسارت بخشید، و رحمتت مرا قوت داد.
و ندایت مرا بیدار کرد. و فضلت مرا به پا داشت و به سویت راهنمائی کرد.
و گر نه من سزاوار این نبودم که بر دروازه شهر تقرب تو بایستم،
و یا بسوی انوار تابان افق آسمان اراده ات رو نمایم *

أَيُّ رَبِّ تَرَى الْمِسْكِينَ يَقْرَعُ بَابَ فَضْلِكَ،
وَ الْفَانِي يُرِيدُ كَوَثَرَ الْبَقَاءِ مِنْ أَيَادِي جُودِكَ *
لَكَ الْأَمْرُ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ يَا مَوْلى الْأَسْمَاءِ
وَ لِي التَّسْلِيمُ وَ الرِّضَاءُ يَا فَاطِرَ السَّمَاءِ *

پروردگارا! می بینی خاک نشینی را ، که بر درگاه فضلت در می کوبد ،
و فنا یافته ای را که طالب سرچشمه جاودانگی ، از دستان بخشش توست *
در همه حال، امر از آن توست، ای سرور و سالار همه اسماءِ (نیکو) ،
و شأن من (در این میان) ، تسلیم و خشنودی است، ای آفریننده آسمان *

ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَيَقُولُ:

(پس دستانش را سه بار بالا برده و بگوید:)

اللَّهُ أَعْظَمُ مِنْ كُلِّ عَظِيمٍ

عظمت خداوند، از عظمت همه صاحبان عظمت، افزون است

ثُمَّ يَسْجُدُ وَيَقُولُ:

(پس سجده نموده و بگوید:)

سُبْحَانَكَ مِنْ أَنْ تَصْعَدَ إِلَى سَمَاءِ قُرْبِكَ أَذْكَارُ الْمُقَرَّبِينَ،
أَوْ أَنْ تَصِلَ إِلَى فِنَاءِ بَابِكَ طُيُورُ أَفِيدَةِ الْمُخْلِصِينَ *

تو منزهی از اینکه بالا رود به آسمان قرب تو، اذکارِ مقربان؛

یا آنکه در رسد به آستانه درگاهت، پرنده دل‌های مخلصان *

أَشْهَدُ أَنَّكَ كُنْتَ مُقَدَّسًا عَنِ الصِّفَاتِ ،
وَ مُنْزَهًا عَنِ الْأَسْمَاءِ * لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَلِيُّ الْأَبْهَى *

گواهی می‌دهم که تو پاک و آراسته و مقدسی از صفات و منزهی از اسمها *

نیست خدایی جز تو که بلندمرتبه‌ترین و باشکوه‌ترین هستی *

ثُمَّ يَقْعُدُ وَيَقُولُ:

(پس بنشیند و بگوید:)

أَشْهَدُ بِمَا شَهِدَتِ الْأَشْيَاءُ وَالْمَلَأُ الْأَعْلَى وَالْجَنَّةُ الْعُلْيَا
وَ عَنْ وَرَائِهَا لِسَانُ الْعَظَمَةِ مِنَ الْأُفُقِ الْأَبْهَى

شهادت می‌دهم به آنچه که شهادت دادند همه اشیا، و ارواح والا، و بهشت برین،

و در ورای همه (شهادت داد) لسانِ عظمت، از باشکوه‌ترین رتبه و مقام خود.

أَنْتَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَ الَّذِي ظَهَرَ إِنَّهُ هُوَ السِّرُّ
 الْمَكْنُونُ وَ الرَّمَزُ الْمَخْزُونُ الَّذِي بِهِ اقْتَرَنَ الْكَافُ بِرُكْنِهِ
 النُّونِ * أَشْهَدُ أَنَّهُ هُوَ الْمَسْطُورُ مِنَ الْقَلَمِ الْأَعْلَى وَ
 الْمَذْكُورُ فِي كُتُبِ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ وَ الثَّرَى *

که تویی آن خدا که معبودی جز تو نیست، و آنکس که ظاهر شد، همان راز
 مخفی و رمز پنهانیست که با ظهورش کاف به نون متصل شد. (کُن: موجود شوا) *
 گواهی می‌دهم که اوست (آن حقیقت) مکتوب شده از قلم والای الهی و اوست
 آنکس که نامش در همه کتب مقدسه خداوند عرش و فرش ذکر شده است *

(آنگاه بایستد و بگوید:)

ثُمَّ يَقُومُ وَيَقُولُ:

يَا إِلَهَ الْوُجُودِ وَ مَالِكِ الْغَيْبِ وَ الشُّهُودِ، تَرَى عِبْرَاتِي وَ
 زَفْرَاتِي وَ تَسْمَعُ ضَجِيجِي وَ صَرِيحِي وَ حَنِينِ فُؤَادِي *
 وَ عَزَّتِكَ اجْتِرَاحَاتِي أَبْعَدْتَنِي عَنِ التَّقَرُّبِ إِلَيْكَ،
 وَ جَرِيرَاتِي مَنَعْتَنِي عَنِ الْوُرُودِ فِي سَاحَةِ قُدْسِكَ *
 أَيُّ رَبِّ حُبُّكَ أَضْنَانِي وَ هَجْرُكَ أَهْلَكَنِي وَ بُعْدُكَ أَحْرَقَنِي *

ای خدای عالمیان و مالک پنهان و آشکار! می‌بینی آشک و آه و ناله و فریاد و
 سوز دلم را. قسم به عزتت که گناهانم مرا از نزدیک شدن به تو دور کرد
 و خطاهایم مرا از ورود به حریم قدس تو منع نمود. پروردگارا! عشقت مرا رنجور
 کرد و هجرانت هلاک نمود و دوری از تو مرا سوزانید.

أَسْأَلُكَ بِمَوْطِئِ قَدَمَيْكَ فِي هَذَا الْبَيْدَاءِ
وَ بِلَبَّيْكَ لَبَّيْكَ أَصْفِيَايِكَ فِي هَذَا الْفُضَاءِ،
وَ بِنَفْحَاتِ وَحْيِكَ وَ نَسَمَاتِ فَجْرِ ظُهُورِكَ،
بِأَنَّ تَقْدَّرَ لِي زِيَارَةٌ جَمَالِكَ وَ الْعَمَلَ بِمَا فِي كِتَابِكَ *

از تو درخواست میکنم و سوگندت میدهم به دو قدم مبارکت در این عالم،

و به لبیک لبیک گفتن برگزیدگانت در این ساحت،

و به رایحه خوش وحی ات، و نسیمهای سپیده دم ظهورت،

که مقدر فرمائی برای من ، زیارت جمالت را و عمل به (اوامر) کتابت را *

ثُمَّ يُكَبِّرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَيَرْكَعُ وَيَقُولُ: (پس سه بار «اللَّهُ أَكْبَرُ» گفته و در رکوع بگوید:)

لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهِي

بِمَا أَيْدَتْنِي عَلَى ذِكْرِكَ وَ ثَنَائِكَ وَ عَرَّفْتَنِي مَشْرِقَ آيَاتِكَ
وَ جَعَلْتَنِي خَاضِعاً لِرُبُوبِيَّتِكَ وَ خَاشِعاً لِأَلُوْهِيَّتِكَ
وَ مُعْتَرِفاً بِمَا نَطَقَ بِهِ لِسَانُ عَظَمَتِكَ

ستایش تو را سزااست ای خدای من، که مرا بر ذکر و ثنایت یاری دادی

و محل تابش آیات را به من شناساندی

و مرا بر خاضع مقام ربوبیت و خاشع درگاه الوهیت خویش فرمودی

و به آنچه لسان عظمتت بیان فرمود، آگاه و معترف کردی *

إِلٰهِ إِلٰهِ، عِصْبَانِي أَنْقَضَ ظَهْرِي وَ غَفَلْتِي أَهْلَكْتَنِي *
 كَلَّمَا أَتَفَكَّرُ فِي سُوءِ عَمَلِي وَ حُسْنِ عَمَلِكَ،
 يَذُوبُ كَبِدِي وَ يَغْلِي الدَّمُ فِي عُرُوقِي *

خدایا خدایا! گناهانم کمرم را شکست و غفلت و بی خبری، هلاکم ساخت *
 هرچه می اندیشم در بدکرداری خویشتن و رفتار نیک تو،
 جگرم می گدازد و خون در رگهایم به جوشش می افتد *

وَ جَمَالِكَ يَا مَقْصُودَ الْعَالَمِ، إِنَّ الْوَجْهَ يَسْتَحْيِي أَنْ يَتَوَجَّهَ
 إِلَيْكَ وَ أَيَادِي الرَّجَاءِ تَخْجَلُ أَنْ تَرْتَفِعَ إِلَى سَمَاءِ كَرَمِكَ *
 تَرَى يَا إِلٰهِي عَبْرَاتِي تَمْنَعُنِي عَنِ الذِّكْرِ وَ الثَّنَاءِ، يَا رَبَّ
 الْعَرْشِ وَ الثَّرَى *

قسم به جمالت ای مقصود عالم! که رویم حیا میکند از آنکه رو به سوی تو کند و
 دستان آرزومندم، شرم دارد که به سوی آسمان کرامت تو بالا رود * خدای من!
 اشکهایم را می بینی که مرا از ذکر و ثنا باز داشته، ای پروردگار آسمانها و زمین *

أَسْأَلُكَ بِآيَاتِ مَلَكُوتِكَ وَ أَسْرَارِ جَبْرُوتِكَ،
 بِأَنْ تَعْمَلَ بِأَوْلِيَائِكَ مَا يَنْبَغِي لِجُودِكَ يَا مَالِكَ الْوُجُودِ،
 وَ يَلِيقُ لِفَضْلِكَ يَا سُلْطَانَ الْغَيْبِ وَ الشُّهُودِ *

سوگندت میدهم به آیات ملکوت و اسرار جبروت، که با دوستانت آن کنی که
 شایسته جود توست ای مالک ممکنات، و لایق فضل توست، ای پادشاه نهان و آشکار *

ثُمَّ يُكَبِّرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَيَسْجُدُ وَيَقُولُ: (بعد سه بار «اللَّهُ أَهْبَى» گفته و در سجده بگوید:)

لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهَنَا بِمَا أَنْزَلْتَ لَنَا مَا يُقَرِّبُنَا إِلَيْكَ
وَيَرْزُقُنَا كُلَّ خَيْرٍ أَنْزَلْتَهُ فِي كُتُبِكَ وَزُبُرِكَ *
أَيُّ رَبِّ نَسْتُلُكَ بِأَنْ تَحْفَظَنَا مِنْ جُنُودِ الظُّنُونِ وَالْأُوْهَامِ *
إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْعَلَامُ *

حمد و ستایش تو را سزااست ای معبود ما! که فرو فرستادی برای ما، آنچه را که ما را به تو نزدیک می نماید، و هر خیر و نیکی را که در کتابهای مقدست نازل فرموده ای، رزق ما فرماید * ای پروردگار من! از تو می خواهم که حفظ فرمائی ما را از سپاه خیالات و اوهام * بدرستی که توئی صاحب عزت و بسیار دانا *

ثُمَّ يَرْفَعُ رَأْسَهُ يَقْعُدُ وَيَقُولُ: (پس سر را از سجده برداشته و بنشیند و بگوید:)

أَشْهَدُ يَا إِلَهِي بِمَا شَهِدَ بِهِ أَصْفِيَاوُكَ، وَاعْتَرِفُ بِمَا اعْتَرِفَ
بِهِ أَهْلُ الْفِرْدَوْسِ الْأَعْلَى، وَالَّذِينَ طَافُوا عَرْشَكَ الْعَظِيمِ *
الْمَلِكُ وَالْمَلَكُوتُ لَكَ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ *

گواهی می دهم ای خدای من! به آنچه برگزیدگانت گواهی داده اند، و اعتراف میکنم به آنچه ساکنان بهشت برین و طواف کنندگان عرش عظیمت، بدان اعتراف نموده اند. مُلک و ملکوت از آن معبود عالمیان *

صَلَاتِ وَسْطَى

که در بامداد و حین زوال و اصیل تلاوت می شود

وضو

(وضو، یعنی شستن دست و سپس صورت، پیش از هر نمازی واجب است.

ولی در مورد صَلَاتِ وَسْطَى، تلاوت آیه وضو نیز به همراه شستن دست و صورت لازم است)

وَمَنْ أَرَادَ أَنْ يُصَلِّيَ لَهُ أَنْ يَغْسِلَ يَدَيْهِ وَ فِي حِينِ الْغُسْلِ يَقُولُ:

(و هر که اراده صَلَاتِ وَسْطَى) را نمود، دستانش را بشوید و در حین شستن بگوید:)

الهی، قَوِّ يَدِي لِتَأْخُذَ كِتَابَكَ بِاسْتِقَامَةٍ لَا تَمْنَعُهَا جُنُودُ الْعَالَمِ ثُمَّ احْفَظْهَا عَنِ
التَّصْرِيفِ فِيمَا لَمْ يَدْخُلْ فِي مِلْكِهَا * إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْقَدِيرُ *

خداوندا، دستم را نیرو بخش تا کتاب (امرت) را با استقامت بگیرم، به گونه ای که
سپاهیان عالم نتوانند، آن استقامت را مقابله کنند، سپس حفظ فرما دستم را از اینکه
در چیزی که در تملک او نیست، تصرف ننماید. بدرستی که تویی مقتدر و توانا *

و فِي حِينِ غُسْلِ الْوَجْهِ يَقُولُ: (و در حال شستن صورت بگوید:)

أَي رَبِّ وَجْهْتُمْ وَجْهِي إِلَيْكَ، تَوْرَةٌ بِأَنْوَارِ وَجْهِكَ،
ثُمَّ احْفَظْهُ عَنِ التَّوَجُّهِ إِلَى غَيْرِكَ *

ای پروردگار من، روی خویش به سوی تو کرده ام، از انوار خود نورانی اش فرما،
و از توجه به هر که جز تو، حفظش نما.

وَبَعْدُ لَهُ أَنْ يَقُومَ مُتَوَجِّهًا إِلَى الْقِبْلَةِ وَيَقُولَ:

(و بعد رو به قبله ایستاده و بگوید:)

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، لَهُ الْأَمْرُ وَالْخَلْقُ *
قَدْ أَظْهَرَ مَشْرِقَ الظُّهُورِ وَ مُكَلَّمَ الطُّورَ، الَّذِي بِهِ أُنَارَ
الْأَفُقِ الْأَعْلَى وَ نَطَقَتِ سِدْرَةُ الْمُنتَهَى، وَ ارْتَفَعَ النَّدَاءُ بَيْنَ
الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ قَدْ أَتَى الْمَالِكَ، الْمَلِكُ وَالْمَلَكُوتُ وَالْعِزَّةُ
وَ الْجَبْرُوتُ لِلَّهِ مَوْلَى الْوَرَى وَ مَالِكِ الْعَرْشِ وَ الثَّرَى ^(۱) *

خدا خود گواهی میدهد که نیست خدایی جز او، و عالم امر و خلق از آن اوست *
اوست که محل تابش (خورشید) ظهور (الهی)، و سخنگوی کوه طور را ظاهر فرمود،
همانکه بواسطه او، رتبه های بلند عوالم الهی منور شد، و درخت (ظهور الهی) ناطق
شد، و ندایی بین زمین و آسمان بلند شد که: مالک و صاحب اختیار (شما) آمد.
ملک و ملکوت و عزت و جبروت، از آن خداوند است که سرور همه عالمیان
و صاحب اختیار عرش و فرش است.

(۱) اگر نفسی، مقام آیه کبیره، «شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمُهَيَّمُنُ الْقَيُّومُ» قرائت نماید، کافیت.

ثُمَّ يَرْكَعُ وَيَقُولُ:

(پس به رکوع رفته و بگوید:)

سُبْحَانَكَ عَن ذِكْرِي وَ ذِكْرِ دُونِي

وَ وَصْفِي وَ وَصْفِ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ *

تو از یاد و ذکر (ناقص و ناچیز) من و غیر من منزهی

و از وصف (و ستایش) من و هرکه در آسمانها و زمینهاست، (مبرا هستی).

يا الهی، لا تُخَيِّبْ مَنْ تَشَبَّثَ بِأَنَاْمِلِ الرَّجَاءِ
بِأَذْيَالِ رَحْمَتِكَ وَفَضْلِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ *

ای خدای من، ناامید مساز آنکس را که با سرانگشتان امیدواری، دست به دامن رحمت و مهربانی و عنایات تو انداخته است؛ ای مهربان ترین مهربانان *
و از وصف (و ستایش) من و هر که در آسمانها و زمینهاست، (مبرا هستی).

أَشْهَدُ بِوَحْدَانِيَّتِكَ وَفِرْدَانِيَّتِكَ وَبِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، قَدْ أَظْهَرْتَ أَمْرَكَ وَوَفَيْتَ بِعَهْدِكَ
وَفَتَحْتَ بَابَ فَضْلِكَ عَلَيَّ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ *
وَ الصَّلَوةَ وَ السَّلَامَ وَ التَّكْبِيرَ وَ الْبَهَاءَ عَلَيَّ أَوْلِيَاءِكَ، الَّذِينَ
مَا مَنَعَتْهُمْ شُؤُونَاتُ الْخَلْقِ عَنِ الْإِقْبَالِ إِلَيْكَ وَ أَنْفَقُوا مَا
عِنْدَهُمْ رَجَاءً مَا عِنْدَكَ، إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ (۲) *

گواهی می دهم به یگانگی و یکتایی ات و به آنکه تویی خداوند و نیست خدایی جز تو.
امرت را آشکار فرمودی و به عهدت وفا نمودی و دروازه عنایتت را بر همه اهالی
آسمانها و زمینها گشودی * و درود و سلام و تکبیر و جلال و شکوه الهی بر دوستانت
باد، آنان که راه و روش مردمان، از رو آوردن به تو منعشان ننمود، و آنچه نزدشان بود
را به امید آنچه نزد توست، انفاق کردند. بدرستی که تویی بخشایشگر و بزرگوار *
(۲) همچنین در قُعود، «أَشْهَدُ بِوَحْدَانِيَّتِكَ وَفِرْدَانِيَّتِكَ وَبِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ» کافیهست.

صلاتِ صغیر

و صلَاتِ أُخْرَى، حَیْنَ زَوَالِ قِرَائَتِ نَمَائِدِ: (بینِ ظَهْرِ تَاغْرُوبِ، آفْتَابِ، رُوبِ قَبْلِهِ بَکْوِیدِ:)

أَشْهَدُ يَا إِلَهِي بِأَنَّكَ خَلَقْتَنِي لِعِرْفَانِكَ وَ عِبَادَتِكَ،
أَشْهَدُ فِي هَذَا الْحِينِ بِعَجْزِي وَ قُوَّتِكَ وَ ضَعْفِي وَ اقْتِدَارِكَ
وَ فَقْرِي وَ غِنَائِكَ * لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُهَيْمِنُ الْقَيُّومُ *

ای خدای من، گواهی می دهم به اینکه تو مرا آفریدی برای شناسایی و پرستش خود،
گواهی میدهم در این لحظه به ناتوانی خویشتن و نیرومندی تو، و ضعف خویش و
اقتدار تو و فقر خویش و بی نیازی تو * نیست خدایی جز تو که ایمنی بخش و صاحب
سلطنت و برپادارنده همه ممکنات هستی *

*****